

Dele i 1870, burde man have sat Tarifferne anderledes, man burde ikke blot have taget den ene Ting i Betragtning, men ogsaa den anden; jeg ser ikke nogen Grund til nogen Adskillelse mellem disse to Sider af Sagen. Med andre Ord, det forekommer mig, at ogsaa Rentegevinsten burde have været inddragen under Bonusubbetalingen. Nu er der jo en anden Ting, som kommer til at spille en Rolle her. Det er, hvormedet der bliver tilbage, om der saa vil blive Garantifond nok. Ja, det beror selvfølgelig paa et Skjøn, men jeg kan ikke se rettere, end at dette Skjøn ikke vil falde ud anderledes, end at man vil kunne sige: Der vil, selv om der uddeles Bonus efter det Princip, jeg her har angivet, endda blive en rigelig Garantifond tilbage. Den ærede Finantsminister har ikke ment det saaledes, han nøiedes med kun at tage den ene Faktor i Betragtning. Udvalget har ønsket at gaa noget videre, ganske vist ikke helt ud til Grændsen af det Princip, jeg her har antydet, men dog et Stykke der hen ad. Hvor stort et Stykke, vi her have taget med, har naturligvis altid været mere eller mindre vilkaarligt. Vi have her søgt at blive enige om et Beløb, og vi have foreslaaet at yde en Bonus af 15 pCt. ud over det af Ministeren foreslaaede. Jeg skal forøvrigt ikke tale videre om dette, før jeg har hørt den ærede Finantsministers Mening derom.

Det tredje Spørgsmaal er da, hvilke Klasser af Forsikrede der skulle være delagtige i Bonus. Det er nu strax indlysende, at de Forsikrede, paa hvis Forsikring der ikke er tjent Noget, eller hvis Forsikring der endog er sat til paa, saaledes som Tilfældet er med Livrenterne, selvfølgelig Ingenting skulde have. Men saa kommer igjen det Spørgsmaal: Hvilke Grupper af Forsikrede skulle være med indenfor de Klasser, paa hvilke der er tjent, og hvorved altsaa Overstud er indvundet. Her viser det sig da strax nødvendigt at drage visse Grændser af rent praktiske Grunde. Den Grændse, der er draget i Lovforslaget, er den, at der ikke tages Hensyn til andre Forsikringer end de, som være indbefattede i Risikoen den 1ste Januar 1889, Middag Kl. 12. Det har den Fordel, at det er et klart og forstaaeligt Princip. Men det er et Spørgsmaal, om det er retfærdigt. Jeg veed meget vel, at i samme Dieblif, man gaar bort herfra, vil det være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at komme til noget rent theoretisk Principrigtigt; saa vil man komme ind paa et Skjøn over, hvormange af de Øvrige, der skulle med, det er uundgaaeligt. Men Udvalget er ikke meget tilbage for dette. Udvalget har ment, at saafremt

der blandt de Udelukkede, blandt dem, der ere udtraadte af Risikoen inden den givne Dato, var Saadanne, som man ikke uden den største Ubillighed kunde udelukke, og hvis Forhold til Anstalten er ophørt ganske uden deres Medvirken, burde saadanne medtages. Man har i Udvalget været meget beskedent; man har kun medtaget een Klasse, nemlig de Enkemænd, der havde tegnet Overlevelsesforsikringer, og som ere udtraadte, ikke ved en frivillig Akt fra deres Side, men ved deres Hustruens Død. Jeg tror ikke, det vil være vanskeligt at godtgjøre, at det er overordentlig rimeligt, at de tages med. Det er en temmelig haard Skjæbne for Folk at skulle betale Ar ud og Ar ind til Anstalten uden nogenfinde at se Udbytte deraf. Man kan jo nok rent theoretisk sige, at de have havt den rare, trygge Følelse at vide deres Hustruer forsikrede, og det er jo ogsaa nok Penge værd. Men da hverken Børnene eller de selv faae en eneste Øre i Godtgørelse for den ophævede Forsikring, vil det stille sig saaledes for de fleste Mennesker, at de ikke have faaet Noget ud af det Hele; deres adskillige Hundreder, ja ofte Tusinder af Kroner ere efter almindelig menneskelig Betragtning kastede bort. Det er den Art af Forsikringer, vi have ment, burde inddrages under Bonus. Praktisk kan det nok lade sig gjøre at tage dem med, om der end maasse vil opstaa visse Vanskeligheder. Man har saaledes været bange for, at disse Enkemænd ikke skulle melde sig. Jeg er nu tilbøjelig til at mene, at hvor der er Penge at hente, kommer Folk nok, der vil man ikke behøve at efterlyse dem. De komme saamænd nok, navnlig da de fleste ere Folk, der ikke ere vant til at se større Summer i Kassen; og hvis de ikke komme, bliver det deres egen Sag. Der er ogsaa det, at man ikke føder paa saadanne praktiske Vanskeligheder her, som man kommer ind paa, saasnart der bliver Tale om at tage de Forsikringer med, der ere traadte ud af Kraft, eller de Forsikringer, der ere ophørte paa naturlig Maade derved, at Forsikringsbeløbet er udbetalt ved Vedkommendes Død. Her vilde der i mange Tilfælde blive Tale om, at afsluttede Dødsboer skulde gjenoptages, hvad der vilde være urimeligt og støde paa saa store praktiske Vanskeligheder, at man intet Dieblif kunde mene, at noget Saadant burde foretages. Der er derimod en Mulighed for at inddrage den Klasse Mennesker, bort Vædringsforslag sigter paa, under Bonusubbetalingen, og jeg tror, at Alle ville være enige om, at det er dem, der have det allerstørste og rimeligste Krav paa at komme med. Nu veed jeg ganske vist, at der fra mange Sider er Stemning for,